

PETRIK Iván

Nővérsérülések

Mia Enem és Cranky Quore, Mélisse és Ben és még páran közülük mások is meglátogattak egy füledt délután a még csak félig elkészült, de már félig elfelejtett, és végeredményben elhagyhatatlan házamban. Sűrögtünk-forogtunk, mintha ezerszer elpróbáltuk volna, hogy ez egyszer minden felszabadultnak és kikezdetlennek tűnjön. És kiderüljön: a barátságunk teszi kikezdetlennek. Még úgy is, hogy páran nem jöttek el. Olyanok, akikre nagyon számítottam, és olyanok is, akikre te hívtad fel a figyelmem, mert megfeledeztem róluk. Nem emlékszem jól, talán a konyhaajtóban ácsorogtunk, az biztos, hogy valahol a kerti fények és a félhomályos szobák árnyékainak metszéspontjában, kovászos uborka kaporillatának és egy nehéz damasztfüggöny lebbentő hűvösének a találkozásánál, amikor furcsa szédülés fogott el. Valami, amit akkor még nem akartam komolyan venni. Megmagyarázhatatlanul, minden várakozásomnak és reményemnek ellentmondva fagyuzgos, légüres térbe kerültem. Elcsukló levegőtlenységbe, amely szűk és kiismerhető labirintuson keresztül röpi a fulladáshoz, ha csak fel nem tartóztatja egyetlen apró tűszűrőt. A mindentől elválasztó, körém növevényes magzatburok hártavékony, áttetsző és lüktető falát kell átszúrnom szinte észrevétlen, erőtlen mozdulattal, és beáramlik az életadó levegő. Mi volt ez? Légszomj? Vagy a tühegyeni lyuk jelentőségét kellene mérlegelnem? Esetleg a beáramló, süvítő oxigén hordozná magában azt az izgalmat és várakozást és halálos pezsgést, amire legigazabb teóriáinkat felépíthetjük? Ami, ha nem is nővérsérülés, de nagyon, nagyon közel jár hozzá. Mindez még bizonytalan, de csak akkor, ha szégyenlősen, ahogy tehát most, külön-külön tesszük fel a kérdéseinket. Együtt viszont — kell, hogy legyen magaslat, ahonnét körbehordozhatjuk a tekintetünket — bizonyosan nővérsérülés. Pedig...

Idegenek között élt, azaz idegen volt. A történelem homályába vész, de pár hónap biztos eltelt azóta, amikor még utoljára magáénak gondolta azt a helyet, ahol éppen — ült. Ugyanis ekkor történetesen éppen ült, és Minothaurus kezét érezte a vállán, mintha születése óta (hol ígéretként, hol fenyegetésként, hol védelmezően) nyomná ez a lerázhatatlan súly. Pedig csak pár perce, amióta egymás mellé huppantak a konflisban, ölelte át régi, jó ismerőse. Esett a hó. Minothaurus nem szerette a hóesést. Még úgy sem, hogy vastag szövetkabátját nyakig begombolta, és sohasem elég nagy kalapját bozontos szemöldökéig húzta. Fancsali pofát vágott még így is, még a kocsik belsejében is. Mindent maga alá temető, természeti jelenséghez hasonlítható személyisége komoly konkurenciának érezte a kezdődő vihart. Megpróbált azért barátságosan viselkedni. Nem vesztette el ezt a barátságosság-rögeszméjét még akkor sem, amikor kiderült, hogy hiába fordult a kocsi jobbra, aztán balra, eltévedtek. Minothaurus azt szerette volna, ha beülnek még valahová, isznak valami erőset, beszélgetnek. A Quaesturán akadtak össze, Sandor egész nap menekült (a hivatali ügyintézésre mindig így emlékezett), és aznapra nem tervezett semmi mást. Abba is, hogy kocsit fogjanak, csak azért egyezett bele, hogy mihamarább hazaérjen. Nem úgy Minothaurus. Eldöntötte, hogy Sandort aznap este kivételesen ő

viszi haza. Aztán majd meglátják. Sandort viszont szemlátomást zavarta a helyzet, már a Kykládoknál ki akart szállni, de visszartartotta Minothaurus egyetlen mondata.

— És Ariadné nem emleget már?

Mit mondhatott? Ha nem akarja megbántani, jobb, ha hallgat. Mert abból az apróságból, hogy ez volt aznap este az első kérdése, biztos lehetett benne, hogy nem örülne egy őszinte válasznak.

— De, néha eszébe jutsz — hazudta torkát köszörülve, köhögve, egy régi, elfeledett hangján. Nem árulhatta el, hogy hallgatólagos megállapodásuk szerint csak rosszat mondtak róla Ariadnéval, ha szóba jött egyáltalán. Kizárólag rendőrségi hírek kapcsán.

— És? Miket mond?

— Tudod milyenek ezek a hercegnők — kínlódott Sandor. — Mindenféleket.

Megálltak pár pillanatra egy útkereszteződésben, és Sandor arra gondolt, mindegy, hol vannak, kiugrik az utcára, de éppen amikor mozdult volna, Orpheus vékony arca, szőke bajsza jelent meg a kocsi ajtajában. Nem köszönt, nem szokott. Magyarázatra szorult volna, hogy honnan tudta, hogy éppen ők, éppen akkor, éppen ott lesznek, de Orpheus az Orpheus. Keresi a magyarázatotkat, de alig talál, és különösképpen nem segíti ki velük ismerőseit.

— Ugye elvisztek! Majd megfagyok ebben a hülye időben. — Valóban csak egy szmoking volt rajta, fehér csokornyakkendője jégcsapként konyult alá. De miért visel szmokingot? Közel s távol nem található olyan helyet, ahol nélkülözhetetlen viseletnek számít. Még olyat sem, ahol nem röhögnék ki, ha így lépne be. S ha még lenne is egyetlen ilyen előkelő klub vagy bár vagy szalon valami félreértett csoda folytán, Orpheus biztosan nem léphetné át a küszöbét. Ha tisztos polgár szeme elé kerül, még fényes nappal is általában rendőrt hívnak — azonnal. Mi ez a szmoking-bánat? Valami csúnya átverés, tetemes mennyiségű ártatlan áldozattal a háttérben. Bárki, akit csak megérint annak a lehetősége, hogy Orpheus dolgaihoz köze van, pórul járt. Sandor tudta ezt, zavartan Minothaurusra nézett. Ekkor, mintha csak most vette volna őt észre, Orpheus ráförmedt.

— Nicsak, az én kis Theseusom!

— Az nem én vagyok. Sandor a nevem. — Ki nem állhatta, ha a felesége alapján azonosították, s ennél csak az volt kínosabb, ha összekeverték az előző férjjel. Megfordult a fejében, hogy a könnyebb utat választja és megmártja Orpheusz keshedt testében a törét.

— Az ugyanaz. Mindig mindent elrontasz, most meg ráadásul a helyemen ülsz. — Orpheusz arca beszéd közben megfiheredett, és azért lett ijesztő, mert nem tükrözött semmi evilági érdeklődést, csak kipusztult gúnyt és vérhast és szemétdombot.

Sandor nem örült, hogy Orpheusz ilyen tökéletes ütemérzékkel kapcsolódott be a beszélgetésükbe, hiszen Minothaurusnak erről talán még keservesebb történetek jutnak majd az eszébe. Felé fordult, hogy elejét vegye a veszekedésnek. Tagbaszakadt

barátja azonban csak mormogott valamit az orra alatt, aztán egészen egyszerűen orra vágta Orpheust. Éppen abban a pillanatban elindultak a lovak. Nem látták, felkelt-e a havas úttestre zuhant test. Sandor magán kívül volt.

Szerencséjére a kocsis megint visszafogta a lovakat, mert megint csak nem tudta eldönteni, balra vagy jobbra. Sandor ezúttal gyorsan kiugrott a konflisból, de aztán nem mozdult sem ő, sem a kocsi. Sikeres szökés helyett ezért inkább úgy nézett ki a dolog, mintha meglógni képtelen kisdíakként ácsorogna a latyakban. Minothaurus kihajolt a ponyva alól.

— Na, jól van, akkor menjél!

Az erősödő hóesésben, a kigyulladó gázlámpák fényrózsái között Sandorban megszólalt a rossz lelkiismerete.

— Nem jössz föl?

— Hova? — Aztán még megtoldotta egyetlen szóval a búcsúzára szánt másikat. — Hülye.

A kocsis pedig megtalálta végre a helyes irányt, és elhajtott Héphaisztosz, azaz súlyosabb élmények felé. Sandor hazabaktattott, fel a harmadikra. Ariadné felébredt a zajra, de az is lehet, hogy csak úgy tett, mint aki most riadt fel. És az a legvalószínűbb, hogy el akarta hitetni, hogy csupán úgy tesz, mintha most riadt volna fel Sandor bizonytalan matatására. Pedig...

A konyhaajtóban indokolatlanul sokáig ácsorogtunk, igazi sehova sem tartozó terület, nem is a ház része, hanem a kétségeinké. A komolyra forduló, súlyos vacsorák előtti utolsó pillanat éteri nagyszínpada. Csupa lehalkított párbeszéd, lopott monológ. Ott suttogtad, hogy Sandor eltűnt. Szégyelltem, de ennek én, bármit is jelent az, hogy eltűnt, örültem. Nem harsányan, nem látványosan, sőt én magam is meglepődve vettem észre saját nyilvánvaló örömetet. Azzal mentegettem magam, hogy nem ismertem igazán Sandort, téged viszont annál jobban, és akkor csak ez érdekelt. Jobb is, hogy nem tudtam róla semmit. Hosszasan beszélgettünk még, de már csak arra tudtam figyelni, hogy elkerüljem a legrosszabbat. Az jutott eszembe, talán engem akarsz megkérni arra, hogy megkeressem. Amikor végre eltűnt, és amikor végre tudomásul vettem, hogy ennek minden lelkiismeret-furdalás nélkül örülök. Azt valamivel később, már az autóban, hazafelé meséltem, hogy a lapulevél-illatú városba, a lélek útkereszteződésébe képzelted őt. (Bár valószínűs is ott éltetek egykor, de fenn akartál tartani felette legalább annyi ellenőrzést, hogy a képzeleted játékának tűnjön.) Egy olyan város, ahol a templomtornyokról mintha sosem olvadna el a hó, és vannak utcái, amelyek ugyan évszázadok óta nem változtak semmit, mégis képesek elhitetni, hogy évről évre másfelé kanyarodnak, az ilyen kisváros bármikor felkínálhat az egyszerűbbnél is egyszerűbb tapasztalatokat. Csinos özvegyasszonyokat, poros zsákutcákat, hidegtől csöpögő kondenzcsíkokat az égen. Utazzak le, hátha megtalálom. Majd nem sokkal később még egy csapás: utazzunk együtt, úgy biztos megtaláljuk. Előkerestem a szmokingom a ruhásszekrény mélyéről.

/és a történelem/

Koránt sem kedveltem meg Sandort azok alapján, amit meséltél róla, de legalább megtudtam egyet s más. A legfontosabbat is, azt, hogy miért nem kedvelem. Még ott idegesen elhadartad, hogy ez mekkora megkönnyebbülés neked. Végre vége. Annyi értelmetlenül elpazarolt megbocsátás, fenyegetőzések, fogadkozások, válások, veszekedések, tetűközöny és leeresztett, mínuszos ígéretek után. Akkor viszont miért utazunk és hová? Megijedtem attól, hogy végül megértem, és ezért inkább nem kérdeztem semmit. Megijedtem, hogy elszalasztottam a pillanatot, amikor ugyanarra gondoltunk, de egyikünk sem merte elmondani. Minden mondat Sandoré lett. Pedig...

Persze érthető, hogy engem kértél meg. Logikus. Bár gyilkos, szörnyű logika. Annak ellenére, hogy békében, különösebb megrázkódtatások nélkül váltunk el. Már ha a megrázkódtatásokat felszíni jelenségeknek fogjuk fel, azaz ordibálásnak, sírásnak, pofonoknak, ruhatépésnek, tányértörésnek, felvágott ereknek. Ezek viszont nem igazi nővérsérülések. Volt idő, amikor azt hittük, hogy minden örökké tart. Aztán ránk virradtak azok a napok, amikor úgy tudtuk, semmi. Pedig, hidd el, minden örökké tart, csak az örökké tartó dolgok mibenlétéről nem rendelkezünk pontos tudással. Ami nálam örökké tartó vonzalom volt, az nálad örökké tartó hiúság, és mind a ketten szerelemnek neveztük először, mintha ugyanarra gondolnánk. Ami nálam örökké tartó rettegés minden nehézségtől, az nálad a nehézségek örökké tartó előidézése, és ezt egykor mind a ketten házasságnak neveztük. Össze is illettünk tehát — és ez is örökké tart. Segítségre szorultál megint: hát tessék, mit tehetnék mást, itt vagyok.

/folytatás/

A „nővérsérülések” földalatti folyó, ami beletorkollik egy járó motorú autóba, és az utolsó kanyarulata megkopott telefon formájához hasonlít, amelynek kiindulópontja a kéz egy bizonyos mozdulata. Mindenképpen szükség van erre a mozdulatra ahhoz, hogy ezen a folyón végig tudjanak hajózni először csak a kereskedők, aztán a kereskedőknek álcázott kémeek, aztán egy teljes hadsereg. Végül én. Persze csak a legszükségesebb felszereléssel. És mégis teljesen egyedül. (Még ha van velem valaki, akkor is egyedül — ez egy ilyen műfaj.) És ez kockázatos. Nem lehet mindent előre látni. Hiábavaló mérlegelni az eshetőségeket. Hol fogom Sandort várni, ha várom majd egyáltalán. S ha igen, fegyverrel a kézben vagy gyanútlanul. És hogyan kezdjek hozzá? Őszintén? Közöljem vele bizalmasan a leglényegtelenebb részleteket is? A megbízás csak arra szól, hogy megtaláljam őt. Az utasítás ellenére az első gondolatom az volt, és sokáig kitartottam emellett, hogy megölöm. Nem elégszem meg annyival, hogy elismerem a gyávaságomat, tehetetlenségemet. Vagy meglegyszem azzal, hogy nem ismerem el az egyetlen biztos tény. Azt, hogy alulmaradtam. Hogy dolgomvégezetlenül lerogyok az üres díványra. Lerogyok az üres díványra. Az egyetlen helyre, ahová tekintélyvesztés, sőt feltűnés nélkül le lehet rogni. Louvel, a

nyeregkészítő mégsem mert ráülni, mert nem volt hozzászokva ilyen finom holmihoz. De elfáradt, hát eszébe jutott, legalábbis mint lehetőség. Kósza ötlet csupán, gyengeség, idegesség, amit a hosszú várakozás elviselhetetlenné fokozott. Félt, hogy felkelti valakinek a figyelmét, azaz nem ismerte jól a díványok természetét. Kiment inkább az Operaház elé, és hátrahúzódott a kocsik mögé. Nem számított rá, hogy Berry hercege felesége unszolására már a szünetben távozik. Olyan pökhendi nyugalommal sétáltak a hintóhoz, mint akiket nem fenyeget semmiféle veszély. Persze miért is gondoltak volna mást? Louvel a kését markolta a zsebében és tanácstalanul álldogált a Rue de la Loi-n a benépe-sülő és egyre vidámabb estében. Nagyon egyedül.

Végül a pályaudvart választottam. Nincs ennél jobb helyszín egy olyan találkához, ami inkább búcsúzás. Úgy intéztem, hogy Sandor ismerjen fel. Látszott, nem tudta pontosan, ki vagyok, de élénken élt az emlékezetében pár találkozás, amikor meglehetősen mogorván vette tudomásul (érthető módon), hogy csak veled beszélek. (Ehhez, ezekhez az öt percekhez megtagadhatatlan jogom volt, nem tehetett semmit.) Kezet ráztunk, mint két veterán a front mögött, semleges terepen. Ügyetlenül elárultam magam. Elárultam, hogy mennyi mindent tudtam meg róla, pedig korábban azzal tüntettem, hogy a létezéséről is alig vettem tudomást. Hiszen nem ő érdekelt. Ez keltett gyanút Sandorban, és ekkor valószínűleg ő határozta el, hogy megöl. Aztán valahogy megérezte, hogy másról van szó. Olyasmiről, amit még nem ért, de lassan nem lesz ereje védekezni ellene. Ezzel már az én saját, külön bejáratú játékomat játszottam. Kockázatos meccset — mindenki ellen. Régi, vaskalapos, elfeledett szabályok szerint. Lassan, ahogy a mérég öl, amit legjobb tudásom szerint adagolok ebbe a történetbe. A pályaudvar melletti kormos falú, poros ablakú szállodában vett ki szobát. Lkapcsolta a lámpát. Az árnyékokat is csak sejtette, a hangok nyújtottak valami fogódzót. Bár nagyon élesen hallatszódtak, egyre kevésbé voltak egyértelműek. Nem tudott azonosítani semmit. Semmit. Pontosan ugyanúgy, ahogy a csillagveretes éjszaka, a lámpákkal pöttyözött sötét, mindez a gazdagság az ablak kivágatában teljes pompájában tárult fel a Szervita téren. Mégis inkább befelé fordult, remegő ujjakkal, amelyek mindegyikén rontást legyőző köves gyűrűk szorultak pergamen bőrére, mintha csak orvosság után, a fémveretes, lakkozott fiókba túrt. Féltreolta a pisztolyt, a papírfecniket, a tubákszelencét, a zsebkendőt, a kiskanalat, a zsebórát, a tollszárazakat. Tűt tapintott, aprópénzeket, bajuszkötőt és egy dobozt. Végül borotvapamacs akadt a kezébe. Elgondolkodva nézte: ha megfordítja, éppen olyan az árnyéka, mint egy fogaskeréké. Föltette az újságot a földről. Csupa rossz hír. Másnap az országgyűlésben végre szavaznak.

Emlékszem minden telefonhívásodra, jegyeztem meg nem csekély önsajnálattal. De ami azt illeti, összesen kétszer beszélünk telefonon azóta, hogy elhagytál. Az igazat megvallva ez igazán nem nagy teljesítmény. Ráadásul, vághattál volna közbe, a ket-

többől egyszer te hívtál. Igen, arról a maradék egyről van szó. Amit, hiába a nagy levegő, amivel neki akartam kezdeni ennek a mondatnak, elfelejtettem. Ahogy nagyon pontosan elfelejtettem mindent, amit azért mondtál, hogy elmagyarázd, mi történt velünk. Mi történt, mióta apám meghalt. Az árulás így is közelebb került, ami viszont váratlanul a segítségemre sietett. A sötétlila színekben csendes örülettel kibomló kertvárosi estében határozott szakadásokkal foszlani kezdett a megérthető világ. Ez adta aztán a különös dzsungel- és mocsár-zaját izgatott beszélgetésünknek, amelyben több volt a nyugtalanító hangsúly, mint a remélhető kiegyensúlyozottság. Az első néhány hullámhegy ilyen a csendes strandon vihar előtt. Nem zavart különösebben az utcahordalék morajlása, a sakálhangú ritka ordítások, az emberfejnnyire felfúvódó buborékok cuppanása. Lecsaptam a telefont. Besötéttedett, de nem a sötétlila alkonyat hatalmasodott el, hanem egészen egyszerűen lecserezték a színeket, ahogyan az állatokat is a háttérben. Vadabbak-élesebbek lettek, közelebb merészkedtek, és természeti jelenség helyett filmsorozat-létüket kezdték fitogtatni. Mert minden úgy kezdődik, hogy szűknek érzi egy leguán a világot maga körül, és elindul szépen, komótosan D’Albuquerque felé, aki megpróbál elfordulni a szörnyű látvány elől, de nem tud. Pedig csak a tenger lett viharosabb, és ez fölébresztette a kajütjében. Mozgott minden körülötte, ezért nem kelt fel még néhány súlyos pillanatig. A fagerendákon megbarnult az állandó, meleg pára, nem csillogott vagy gyöngyözött, bevont mindent a betegségszagú lepedékkel. Összes holmija elfért egy ládában, és egyetlen közös tulajdonságuk ötlött fel azonnal: megpróbálták elkerülni, hogy D’Albuquerque-nek szüksége legyen rájuk. A gyertya csonkja a padlóra esett, és a pricse alá gurult. Egyébként sem tudta volna meggyújtani. Aztán arra sem emlékezett, hogyan és miért mászott fel elgyötörtén a fedélzetre. Semmilyen navigációs feladat nem adódott, meresztette a szemét, de csak halvány foltokat, körvonalakat látott, mintha még mindig álmodna. De éppen elfelejtette, mit álmodott a harcias leguánról, egy rejtélyes női hangról, saját magáról. Így ténfergéséhez nem talált méltó fogódzót semmiben. Az sem jutott eszébe, mi a neve a kormányosnak, az sem, mióta vannak úton, az sem, milyen nap van. Legyintett, mikor megmutatták, hogy a szél felőli oldalon, két ponttal nyugatra mintha...

A türelmem egyre fogyott, de ezt akartam a legkevésbé kimutatni. Be akartam bizonyítani, hogy sem kezdete, sem vége nincs annak a várakozásnak, amiben élek. El akartam hitetni, nem érdekel igazán, hogy ami egyszer nem sikerült, másodsorra sem fog. Harmadszorra, negyedszerre, sohasem. Ezekben a kis közőkben, például a „száztizedszer sem” és a „száztizenegyedszer sem” között várakozom teljes készenlében. Ezek nem kétségek, egyszerű tények. Álltunk egymás mellett nagyon közel, de egyetlen porcikánk sem ért össze. Annyira magától értetődött minden mozdulatunk (és a mozdulatlanságunk is), mint semmi más ezen a földön. Ez van. Olyan megmáshíthatatlan tény, hogy kívülről láttam magunkat. Álltak az ablakban. Bámultak ki az

üres utcára. Nem értek egymáshoz, annyira magától értetődött a mozdulatlanságuk. Aztán meglátták a távoli, rohanó alakokat. Termeszek a bambuszgerendákon eső előtt. Később felparászlott egy óriási cigaretta. A Honnódzsi-templom égett. (Ha baj van, gyorsan kell dönteni, és mindig az első ötlet a legjobb. Aztán ragaszkodni kell hozzá a legvégsőkig. Ezután már nincs értelme változtatni semmin.) Fel s alá rohangáltak a csatlósok, a szolgák, az egész kíséret, nők, gyerekek, mindenki. Üvöltöztek, sírtak, fegyverek után kapkodtak. Nobunaga fia maradt egyedül nyugodt, végiggondolt mindent, aztán a lándzsáját és az íját kérte. Páncélt nem öltött. Nyilván titokban akarták tartani az összeesküvést a legutolsó pillanatig, az utakat nem zárhatták le, mert ha lezárják, az feltűnést kelt, ezt nem kockáztathatták, minden a meglepetésen múlik — így okoskodott. Ki lehet még jutni Kiotóból.

Nagyon rossz idők jöttek. Állandóan esett, s ha nem esett, még rosszabb érzések kínoztak. Hideg szelek csavarodtak a lombtalan fák köré. Szóabikarbóna kell ilyen időhöz, nem más, nem konyak vagy nagy utazások távoli kontinensekre. Azaz semmi végzetest nem hordoztak magukban ezek a napok, nem történt semmi rendkívüli, csak egyszerűen és kisszerűen elpereregtek az órák, ahogy a csap csöpög. Arra viszont nagyon is alkalmasak voltak, hogy szép lassan elfelejtsek mindent. Elsőként azt, hogy miként kezdődött ez az egész. És azt, mi az „az egész”. Az elfelejtett dolgok helyébe pedig vízhulla-puffadtságú új következtetések érkeztek, mindenféle előfeltevések nélkül. És minden következtetésre rá kellett bólintanom, akárhogy is vizsgáltam. Mert igen. Miféle ósdi, ódivatú, lényegében nem létező elképzelések, érzelmek, erények alapján hittem bármit is. Ezek egészen egyszerűen már száz éve sem voltak problémák. Korábban sem. A legkorábbi századokban talán, amikor még nem röhögtek ki a trubadúrokat. Igaz, néha megölték őket, de most már ez sincs. Nincs ennyire nagy tétje semminek. Azaz tévedtem. Mindent torzán, rosszul láttam. Máshogyan.

Mégsem akart a kanapéről felkelni. Nemcsak nagyzenekarra hangszerelve veszélyes a csend, hanem koraesti kamara-előadásban is. Miért volt olyan biztos benne, hogy nem sokára újra hívnak fogják? És ki tudja, hogy jó vagy rossz hírről? Ki dönti majd el, mi a jó hír és mi a rossz? Régen még fáklós menet jött volna a szállodához, forradalmi hangulatban, ezrek, és a vállukon vitték volna a színházba. Most pedig egy telefont vár, egy nyomorult hívást valami tisztviselőtől, aki kappanhangon lemondja a felépést. Az újságok csak erről írnak. Mint Rióban annak idején. Csakhogy itt semmi sem fordul majd jóra. Feleslegesen hajózott át az óceánon, feleslegesen vészett össze az egész zenekarral. S hogy mégis mi volt az értelme, már nem tudja elmagyarázni nekik soha.

Valahol a „száztizedszer sem” és a „száztizenegyedszer sem” közötti résben pár hónapig elég sok időt töltöttünk együtt. Idegesebb voltál, mint általában, kiújultak régi félelmeid és újakat

szereztél hozzájuk. Nem mertél buszra, villamosra ülni, és nem mertél vezetni sem. Nem ismertél fel senkit, a szomszédjaidat is csak akkor, ha rád köszöntek. Nekem rendszerint eltévesztetted a nevemet, ezért egy idő után leszoktál arról, hogy megszólíts. Szépen mosolyogtál helyette. Pedig én vittelek fodrászhoz, uszodába, orvoshoz, a szüleidhez. Gyakorlatilag mindenhova, ahová nem tudtál gyalog menni. Kint vártalak. Ha nem volt a környéken hely, ahová beülhettem, akkor a kocsiiban. Néha járó motorral. Novembertől márciusig terjedt ez az időszak, aminek a közepén egy évszázados tél tombolását kellett elviselnünk. Legalábbis az újsághírek szerint. Én alig vettem észre ebből valamit.

Az uszodával szemben van egy kávézó. Délután érkeztünk rendszerint, szürkületkor, megvártam, amíg belépsz a kapun, aztán bezártam az autót és átsétáltam a túoldalra. Kávét ittam, néha egy-egy sört, ha úgy éreztem, sokáig maradsz. A kávé pocsek volt, a sör korrekt, és rendes újságokat is lehetett találni a pultra dobva, nem csak szemetet. A rendes újság persze csak a külsőre vonatkozik, mert ugyanaz a szemét ömlött belőlük, mint a többiből, csak valamivel úriásabb külsőben. Mégis elolvastam a híreket, leginkább azokat, amelyek nem érdekeltek, mert nem érintettek semmiképpen. Például a tőzsdei tudósításokat. Ezek bosszantottak a legkevésbé. Azt hiszem, egy szót sem értettem belőlük, de a sok csodás, ismeretlen szó néha-néha absztrakt, enigmatikus verssé állt össze, ami mögött csak megérezni lehet egy hatalmasabb valóságot. Ez persze túlzás, erős túlzás. Akkoriban nagyon drukoltam minden apró részletnek, ami velem történt. Legyen minden nagyobb szabású. Emberibb, aztán vallásosan magasztos, de csak és kizárólag a mindennapok részleteiben. Néha ettem valamit, és vettem neked is egy szendvicset, mert amikor kijöttél, rendszerint éhes voltál. Az is előfordult, hogy eluntam a kávézóban az ücsörgést, és kiálltam az uszoda elé. Egyre hidegebb lett, és a hideg sötétségben, a felvillanó utcai fények között, a meg-meglebbenő ajtó szárnyai mögött minden ajtónyitáskor sűrű, párás meleg csapott az arcomba, hogy aztán a következő pillanatban ráfagyjon a bőrömrre a farkasordító hidegben. Világos lett, hogy mindez törvényszerű, de korántsem megmáshíthatatlan. Télen téli gumit teszünk az autóra, forralt bort iszunk, síelni megyünk, nyáron lecseréljük a téli gumit, fagyaltot eszünk, strandra járunk, és még százmilliárdnyi apró tény, ami megkérdőjelezhetetlen logikával áll össze a megszokások súlyos törvényszerűségévé. Pedig nincs olyan eleme, amin ne lehetne vitatkozni, és legfőképpen ne lehetne másként csinálni. És nem csupán arról van szó, hogy elfelejtem nyáron lecserélni a téli gumit.

Megetetem a guppikat, melléteszem a telefont, letörlöm a nevem a kapuról, a kulcsomat a levélszekrényébe dobom, amelyen már nem az én nevem szerepel. Lesétálok a buszpályaudvarra, és veszek egy jegyet a legtávolabbi megállóba. Átalszom majd az utat, végül leszállok egy ismeretlen város szélén egy kísérteties buszmegállóban. A város felé sétálva felfigyelek egy autóra. Telefonfülke mellett parkol. Nagy, kopott Ford, pont olyan, mint amilyeneket annyira szeretek. Mint amilyeneket emberemléke-

zet óta használók. Valaki figyel a Ford sötétített üvege mögött. Közelebb hajolok. Nem látok benne senkit. Egy törülközőt terítettek a jobb első ülésre. Az ülés mögött papírzacskóban üres narancslékonerv és szendvicsek. Felfigyelek a hangokra, a fák mögötti strand élénk-tompa zajforgácsaira. Mégis inkább strandolnak az autó utasai. Akkor viszont miért hagyták itt a törülközőt? Úgy képzelem, messziről jöttek, átutazták az egész napot, és bizonytalan céljukat még nem érték el. Talán itt, talán pont itt bizonytalanodtak el végleg. Arra várnak, hogy valaki más döntse el helyettük, nem mennek tovább.

Mivel nővérszerűlésekről van szó, arra is van esély, hogy minden pontosan így történt. És arra is, hogy egészen máshogyan. Mindennek éppen az ellenkezője. Berry hercege, a kissé talán elfeledett Károly Ferdinánd, aki X. Lajosnak, azaz mégiscsak egy francia királynak volt a kisebbik fia, úgy dönt, inkább marad a második felvonásra, és visszafordul a hintótól, ahová feleségét kikísérte. Így keserves kacskaringókkal ugyan, de mégis a bonapartista tör élé kerül, hogy élete tragikus véget érjen. Vagy a kutató kéz mégis a pisztolyt emeli ki először a fiókból, nem a borotvapamacst, és a Határozati Párt vezetője meghúzza a ravaszt. D’Albuquerque-nek pedig eszébe jut, hogy aznap van Nagycsütörtök, ez, ki tudja miért, felkelti az érdeklődését az ismeretlen sziget iránt a szél felőli oldalon, két ponttal nyugatra. Ascension — mondja majd, miután meghatározta a pontos helyét. Nobutada pedig nem hiszi el, hogy elmulasztották volna az utak lezárását, így nem gondol menekülésre. A Nidzso-palotába zárkózik ezer szamurájjal, reggel kilencre már egyik sem él. Toscaninit pedig valóban felhívják a párizsi szállodában, de az előadás nem marad el. Ezúttal sem. A zenekar megint csak hálás lesz utólagosan minden kegyetlenségért. Végül pedig miért ne ülhetne valaki mégis abban az autóban. Mégis inkább én. Mindig csak én. Én és én. Ráadásul van velem még valaki. Aki a szélvédőn keresztül előlről kémleli az autó belsejét, az nem látja. Bánatos arcú, barna hajú lány fekszik fáradtan a hátsó ülésen. Jól láthatóan nemrég vágta rövidre a haját. Alszik. Indítok éppen, megpördülnek egyhelyben a kerekek, mielőtt bekapnának az út porába. Fogcsikorgató fékcsikorgás. Sandor félreugrik, értetlen tekintettel néz, inkább ijedt, mint kíváncsi. Nem biztos benne, hogy tudja, ki vagyok. Nincs ideje ezt eldönteni, jön a következő, még nagyobb gázfröccs és elporzunk. Itt hagyjuk a semmi közepén, legalább egy erdőszármára az emberiségtől, a legtávolabbi buszmegállóban, ahová még jegyet adnak. A nővérszerűlésekről elnevezett megállóban. Mert így a legjobb és végül mindig győz az igazság. Pedig...